

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobce: **P. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 12. 2016, č. j. 53 Ad 10/2016 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce podal dne 3. 11. 2015 žádost o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Usnesením ze dne 7. 7. 2016, č. j. STC-2244/2016-E, Úřad práce ČR, krajská pobočka v Českých Budějovicích (dále jen „úřad práce“) řízení ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou. V žalobcově případě totiž nastala překážka bránící v evidenci uchazečů o zaměstnání dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, takže úřad práce již dne 4. 7. 2016 rozhodl o ukončení evidence žalobce jako uchazeče o zaměstnání, neboť jeho evidence ode dne 3. 11. 2015 nebyla možná. Obdobné rozhodnutí o nezařazení žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání vydal úřad práce již dne 29. 1. 2016, ovšem toto první rozhodnutí žalovaný dne 29. 4. 2016 zrušil.

[2] Proti usnesení o zastavení řízení ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti ze dne 7. 7. 2016 podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 4. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/157720-421/1. Žalovaný připomněl, že když žalobce dne 3. 11. 2015

podal žádost o zprostředkování zaměstnání a žádost o podporu v nezaměstnanosti, uvedl, že jeho předchozí zaměstnání v Německu skončilo okamžitou výpovědí z pracovního poměru ke dni 29. 10. 2015, ovšem protože s ní nesouhlasil, podal žalobu k pracovnímu soudu v Pasově. Na základě rozhodnutí tohoto soudu ze dne 23. 11. 2015 došlo k tomu, že konec doby jeho zaměstnání se posunul až k datu 26. 11. 2015, takže v období 3. 11. 2015 až 26. 11. 2015 nastal nedovolený překryv vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání se zaměstnáním, které nebylo tzv. nekolidujícím zaměstnáním ve smyslu § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání a o podporu v nezaměstnanosti dne 3. 11. 2015 tedy byly splněny podmínky pro zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, v průběhu evidence však došlo ke změně rozhodných skutečností z důvodu rozhodnutí německého pracovního soudu, který anuloval ukončení žalobcova zaměstnání v Německu ke dni 29. 10. 2015 a trvání pracovního poměru prodloužil do 26. 11. 2015. V důsledku toho žalobce neměl být ke dni 3. 11. 2015 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání a jeho žádost o podporu v nezaměstnanosti se skutečně stala zjevně bezpředmětnou.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Budějovicích, který jí rozsudkem ze dne 16. 12. 2016 vyhověl, zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí úřadu práce a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud připomněl, že žalobce podal žalobu i ve věci svého vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání a této žalobě krajský soud vyhověl rozsudkem ze dne 30. 11. 2016, č. j. 54 Ad 6/2016 - 28, takže řízení o vedení žalobce v evidenci nebylo dosud skončeno. I v nyní posuzovaném rozsudku tedy krajský soud vyšel z toho, že nebyl důvod vyřadit žalobce z evidence z uchazečů o zaměstnání, protože dodržel povinnosti stanovené zákonem, byl pouze důvod ukončit vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání v době souběhu vedení žalobce v této evidenci s pracovním poměrem.

[5] Podle krajského soudu bylo tvrzení o bezpředmětnosti žalobcovy žádosti nesprávné a rozporné se skutkovým stavem vyplývajícím ze správního spisu. Úřad práce zacházel se žalobcem i po 30. 11. 2015, kdy mu bylo předloženo rozhodnutí německého pracovního soudu, jako s osobou vedenou v evidenci uchazečů o zaměstnání, což odpovídalo i tomu, že v této době již jeho pracovní poměr v Německu netrval. Z výzvy úřadu práce ze dne 3. 12. 2015 lze podle krajského soudu usoudit, že zaměstnanci úřadu práce se při vědomí ukončení pracovního poměru žalobce k jinému datu mohli domnívat, že původní žádosti postačují. Požadoval-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, aby žalobce podal novou žádost po prokazatelně ukončeném pracovním poměru, pak pochybení úřadu práce, který po žalobci nepožadoval novou žádost a fakticky s ním jednal, jako kdyby byl stále veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, nemohlo jít k tíži žalobce. Nebyla tak splněna poučovací povinnost podle § 4 odst. 2 správního řádu, ač není vyloučeno, že ani úřad práce si nebyl vědom toho, že je nutná nová žalobcova písemná žádost, je-li prokázáno, že žalobcův pracovní poměr skončil. Důvod nevést žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání každopádně trval pouze v době od 3. 11. do 26. 11. 2015, po tomto datu tento důvod zanikl. Pokud správní orgány obou stupňů postrádaly novou písemnou žádost, bylo jejich povinností v tomto smyslu žalobce poučit a požadovat po něm uplatnění písemných žádostí, tím spíše za situace, kdy se žalobcem fakticky jako s uchazečem o zaměstnání a žadatelem o podporu jednaly. Jestliže byl žalobce dne 3. 12. 2015 vyzván k předložení podkladů pro výpočet podpory v nezaměstnanosti a jeho pracovní poměr již v té době zanikl, pak mohl žalobce důvodně předpokládat, že stále probíhá řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Následné využití chybějící písemné žádosti svědčí

pokračování

o formalistickém přístupu odporujícím zásadám správního řízení o poučovací povinnosti a dobré správě. Žalobce dne 30. 11. 2015 oznámil změnu ukončení pracovního poměru a z jeho podání i z úředních záznamů ve spise plyne, že až po tomto datu požadoval, aby byl v evidenci uchazečů o zaměstnání zapsán a byla mu poskytována podpora. Úřad práce jej v souladu s tím vyzval k předložení podkladů pro výpočet podpory v nezaměstnanosti.

[6] Správní orgány dostatečně nerozlišily období od 3. 11. do 26. 11. 2015, kdy rozhodnutím německého pracovního soudu došlo k posunu data ukončení žalobcova pracovního poměru od následného období poté, co žalobce dne 30. 11. 2015 úřadu práce oznámil, že jeho pracovní poměr skončil právě k 26. 11. 2015. Z podkladů obsažených ve spise plynulo, že žalobce ví, že v období od 3. 11. do 26. 11. 2015 nebyl důvod vést jej v evidenci uchazečů o zaměstnání a že neměl nárok na podporu v nezaměstnanosti. Naopak po 30. 11. 2015, kdy byl žalobce zjevně bez zaměstnání, mohl být jako uchazeč o zaměstnání evidován a mohl uplatnit nárok na podporu v nezaměstnanosti, o nějž nyní jde. Žalobce přitom 30. 11. 2015 nárok na podporu v nezaměstnanosti uplatnil, což bylo prokázáno výzvou úřadu práce z 3. 12. 2015, a stalo-li se tak procesně nedostatečným způsobem, bylo úkolem úřadu práce pomoci žalobci odstranit vadu podání. Vznikl-li žalobci nárok na podporu v nezaměstnanosti, nemůže být na svých právech zkrácen tím, že bylo postupováno procesně vadně. Zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu navíc přichází v úvahu pouze tehdy, nerozhoduje-li se o předmětu řízení. Využití tohoto institutu však nelze zaměňovat se situací, kdy žádosti nelze vyhovět, neboť pak je namístež žádost věcně zamítnout.

III.

[7] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel nejprve poukázal na to, že poté, co krajský soud v souvisejícím řízení vedeném pod sp. zn. 54 Ad 6/2016 rozsudkem ze dne 30. 11. 2016 zrušil stěžovatelovo rozhodnutí ze dne 29. 4. 2016, vydal stěžovatel rozhodnutí ze dne 12. 1. 2017, č. j. MPSV-2016/276325-421/1, kterým pro vnitřní rozpornost zrušil předchozí rozhodnutí úřadu práce, kterým nebyl žalobce ode dne 3. 11. 2015 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Uložil přitom úřadu práce, aby rozhodl buď o ukončení zařazení žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání podle § 29 písm. a) zákona o zaměstnanosti, nebo o vyřazení žalobce z evidence podle § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 téhož zákona. Nynější skutkový stav je tedy takový, že evidence žalobce založená žádostí ze dne 3. 11. 2015 byla dle § 29 písm. a) zákona o zaměstnanosti ukončena z důvodu prodloužení pracovního poměru v zahraničí v důsledku rozhodnutí německého pracovního soudu.

[9] K samotné nesprávnosti rozsudku krajského soudu stěžovatel zejména uvedl, že spatřuje jeho nepřezkoumatelnost v tom, že odůvodnění rozsudku krajského soudu neodpovídá tomu, o čem mělo být rozhodováno, tedy že nesměruje do řízení o žádosti o podporu v nezaměstnanosti ze dne 3. 11. 2015. Z odůvodnění rozsudku se zdá, že ani krajský soud patrně neměl pochybnost o tom, že žalobcově žádosti o podporu v nezaměstnanosti ze dne 3. 11. 2015 nebylo možno vyhovět, neboť žalobce nemohl být až do 26. 11. 2015 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Krajský soud tedy podle odůvodnění rozsudku neřešil žádost ze dne 3. 11. 2015, ale žalobcův požadavek na zařazení do evidence a na výplatu podpory po 26. 11. 2015. Takový požadavek by byl ovšem předmětem nového správního řízení zahájeného novou žádostí o podporu v nezaměstnanosti, pokud by se žalovaný ztotožnil s krajským soudem v názoru, že se o novou žádost jednalo. V další části odůvodnění pak krajský soud uložil správním orgánům, aby se zabývaly žalobcovým nárokem na podporu v nezaměstnanosti po 30. 11. 2015,

přestože úřad práce a žalovaný rozhodovali pouze o žádosti ze dne 3. 11. 2015. Krajský soud tedy ve svém rozsudku vůbec neposuzoval podmínky pro zastavení řízení o žádosti podané dne 3. 11. 2015, o níž rozhodoval úřad práce a žalovaný, ale zkoumal, zda se měl úřad práce zabývat údajnou žalobcovou žádostí ze dne 30. 11. 2015. Zavázal je tak k určitému postupu v řízení, které bylo údajně zahájeno 30. 11. 2015, které ovšem rozhodně nebylo předmětem soudního sporu.

[10] Stěžovatel oproti názoru krajského soudu zdůrazňuje, že podle § 42 odst. 1 zákona o zaměstnanosti náleží uchazeči o zaměstnání podpora obecně až od ode dne podání písemné žádosti o podporu, nejvýše pak tři pracovní dny zpětně, přičemž řízení se zahajuje dnem, kdy žádost dojde věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Podáním žalobcovy žádosti o podporu v nezaměstnanosti tak bylo řízení zahájeno dne 3. 11. 2015, tedy do tří dnů poté, co žalobci dne 29. 10. 2015 původně skončil pracovní vztah v zahraničí. Poté, co úřad práce zjistil, že žalobcův pracovní vztah neskončil dne 29. 10. 2015, ale až 26. 11. 2015, začal řešit samotnou možnost vést žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání, která musela být podle § 29 písm. a) zákona o zaměstnanosti od počátku ukončena, neboť až do 26. 11. 2015 nesplňoval žalobce podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Na základě žádosti ze dne 3. 11. 2015 úřad práce souběžně posuzoval otázku, zda žalobci vznikl ke dni 29. 10. 2015 nárok na podporu v nezaměstnanosti, a vzhledem k tomu, že žalobce přestal v průběhu řízení splňovat základní podmínku, aby mohla být žádost o podporu v nezaměstnanosti podána, neboť od počátku přestal být uchazečem o zaměstnání, stala se dle stěžovatele žádost zjevně bezpředmětnou a byly dány důvody pro zastavení řízení. Stěžovatel trval na názoru, že pozbytí statusu uchazeče o zaměstnání je takovou změnou skutkových okolností, která způsobuje bezpředmětnost žádosti. Krajský soud zavázal správní orgány k tomu, aby se zabývaly jakousi žádostí ze dne 30. 11. 2015, taková údajná žádost však nemůže být důvodem ke zrušení správních rozhodnutí týkajících se žádosti ze dne 3. 11. 2015. K rozhodnutí o této žádosti tak krajský soud správní orgány fakticky nezavázal, ani se nevyslovil k tomu, že by zde nebyly dány důvody její bezpředmětnosti.

[11] Z těchto důvodů stěžovatel navrhoval, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že dne 29. 10. 2015 obdržel od svého německého zaměstnavatele okamžité zrušení pracovního poměru. Dne 3. 11. 2015 se proto zaregistroval na úřadu práce se žádostí o zprostředkování zaměstnání a o podporu v nezaměstnanosti a oznámil, že se snaží okamžité zrušení pracovního poměru řešit soudní cestou, takže úřad práce o této skutečnosti od počátku věděl. Poté, co dne 23. 11. 2015 rozhodl pracovní soud v Pasově o prodloužení jeho pracovního poměru do 26. 11. 2015, oznámil žalobce tuto skutečnost úřadu práce hned 24. 11. 2015 ústně a 30. 11. 2015 pak doložil písemné rozhodnutí. Pracovním úřadu práce sám navrhoval podání nové žádosti k registraci uchazeče o zaměstnání, což ale pracovnice odmítly a ujistily jej, že namísto nové žádosti má pouze doložit zahraniční formuláře potřebné k vyplácení podpory v nezaměstnanosti, které následně doložil. Úřad práce tedy mohl jeho evidenci ukončit ihned po doložení rozhodnutí o prodloužení pracovního poměru a umožnit mu opětovné zaregistrování, což se však nestalo a jeho evidence ze dne 3. 11. 2015 zůstala nepřerušena. Teprve dne 1. 2. 2016 mu bylo předáno rozhodnutí o nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu zaevidování v době, kdy ještě trval jeho pracovní poměr. Přitom úřadu práce sám sdělil, že po rozhodnutí soudu o prodloužení pracovního poměru nepožaduje být od 3. 11. 2015 do 26. 11. 2015 veden v evidenci uchazečů

pokračování

o zaměstnání. Naopak od 27. 11. 2015 prokazatelně splnil nárok být veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, přesto s ním úřad práce odmítá takto jednat.

[13] Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesrozumitelnosti rozsudku krajského soudu. Je třeba předeslat, že žalobcova situace je ojedinělá a pro svou neobvyklost poměrně těžko uchopitelná, jakkoli o vývoji žalobcova případu vlastně není mezi účastníky sporu. Způsoby, kterými ji uchopil na straně jedné úřad práce a stěžovatel a na straně druhý krajský soud, jsou ovšem natolik odlišné, že vedou až k nepochopení rozsudku krajského soudu ze strany stěžovatele, který v něm spatřuje nepřekoumatelnost pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud rozumí oběma přístupům, pouze jeden z nich je však souladný s účelem zákona o zaměstnanosti, a to přístup krajského soudu.

[17] Podle stěžovatele se nyní posuzované soudní řízení týká výhradně žalobcovy žádosti o přiznání podpory v nezaměstnanosti ze dne 3. 11. 2015, a bylo tedy namístě posuzovat pouze to, zda byla žádost podána postupem dle § 42 zákona o zaměstnanosti a zda žalobce splňoval podmínky podle jeho § 39, tedy zejména zda byl k rozhodnému dni veden v evidenci uchazečů o zaměstnání podle jeho § 39 odst. 1 písm. b). Po rozhodnutí německého pracovního soudu se ukázalo, že v době podání této žádosti stále ještě trval žalobcův pracovní poměr k německému zaměstnavateli, byla zde tedy překážka pro jeho zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání ve smyslu § 25 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, podle nějž platí: *„Uchazečem o zaměstnání může být, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která má na území České republiky bydliště a která není*
a) v pracovněprávním vztahu nebo ve služebním poměru, s výjimkami uvedenými v odstavcích 3 a 6, (...)“

[18] Vzhledem k tomu, že ke dni 3. 11. 2015 byl žalobce ještě v pracovněprávním vztahu, rozhodl úřad práce – s následnými procesními peripetemi, které ovšem nejsou předmětem tohoto řízení – že žalobce nemůže být zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Ke dni 3. 11. 2015 totiž žalobce nesplňoval podmínky pro to, aby byl v evidenci uchazečů o zaměstnání. Podal tedy žádost o podporu v nezaměstnanosti v době, kdy nemohl být evidován jako uchazeč o zaměstnání, a taková žádost je podle úřadu práce a stěžovatele zjevně bezpředmětná ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

[19] Nejvyšší správní soud pokládá tento pohled na žalobcův případ představovaný v kasační stížnosti za zužující, příliš mechanický a nepřipustně formalistický, neboť nijak nezohledňuje další okolnosti žalobcova případu a posuzuje věc pouze pohledem ex post zjištěného právního stavu ke dni 3. 11. 2015.

[20] Pohled krajského soudu oproti tomu zohledňuje právě ony atypické souvislosti žalobcova případu. Žalobce vzápětí poté, co mu byl okamžitě zrušen pracovní poměr k německému zaměstnavateli, požádal o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Pokud by byly žádosti posuzovány přímo v den svého podání, tedy

3. 11. 2015, pak by bylo třeba shledat, že překážka ve smyslu § 25 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti u něj nebyla, neboť byl skutečně čerstvě nezaměstnaný. Právní stav platný ke dni 3. 11. 2015 se změnil až v důsledku smíru uzavřeného při jednání německého pracovního soudu, z nějž vyplynulo, že žalobci uplyne výpovědní lhůta až ke dni 26. 11. 2015, čímž se jeho pracovníprávní status ke dni 3. 11. 2015 změnil s účinky ex tunc. Žalobce tuto skutečnost obratem nahlásil úřadu práce. Jinak řečeno, žalobce postupoval v každém svém kroku přesně podle práva: v době, kdy podával dne 3. 11. 2015 propojené žádosti, u něj překážka ve smyslu § 25 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti nebyla; po 26. 11. 2015, kdy o těchto žádostech úřad práce rozhodoval, také ne. Tato překážka existovala pouze, pokud úřad práce po 26. 11. 2015 retrospektivně posuzoval právní stav ke dni 3. 11. 2015. Na sebe navazující rozhodování úřadu práce odhlížející od těchto souvislostí ovšem vedlo k tomu, že žalobce nebyl ani veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, ani mu nebyla přiznána podpora v nezaměstnanosti, přestože od 27. 11. 2015 nezaměstnaným byl.

[21] Krajský soud svým rozsudkem, tedy zrušením rozhodnutí obou stupňů, chtěl tuto zjevnou nespravedlnost odstranit. Jeho odůvodnění, které se stěžovateli zdá být vnitřně rozporným, přitom pouze upozorňuje na skutečnost, že při posuzování žádosti o přiznání podpory v nezaměstnanosti ze dne 3. 11. 2015 nelze odhlížet od právě rekapitulovaných atypických souvislostí a je třeba napravit nespravedlnost vzniklou dosavadním postupem úřadu práce a stěžovatele. V odůvodnění navíc krajský soud jasně vysvětluje, že k uvedené nespravedlnosti nemuselo dojít, pokud by úřad práce již v okamžiku prvotního posouzení obou žalobcových žádostí nezapomněl na jejich vzájemnou souvislost. Jasně přitom úřadu práce naznačuje, že když už se žalobcem po 3. 11. 2015 jednal jako s uchazečem o zaměstnání, měl u toho setrvat i po 30. 11. 2015, kdy se dozvěděl o rozhodnutí německého pracovního soudu, pouze měl vyloučit z doby nezaměstnanosti období do 26. 11. 2015, kdy bylo ex post deklarováno, že žalobce nezaměstnaný nebyl. Pokud naopak úřad práce trval na tom, že se žádostí ze dne 3. 11. 2015 takto manipulovat nelze a že je třeba striktně vycházet z právního stavu, který byl nastolen ke dni jejího podání, měl žalobce v souladu se zásadami dobré správy poučit, aby si podal žádost novou. Ta by byla podána již v době, kdy byl žalobce opět nezaměstnaný, takže překážka ve smyslu § 25 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti by zde opět nebyla.

[22] Není tedy pravdou, že krajský soud ukládal správním orgánům, aby se zabývaly „*jakousi žádostí ze dne 30. 11. 2015*“, jak uvádí stěžovatel. Krajský soud pouze chtěl, aby se rozhodly, zda posoudí materiálně žalobcovu žádost ze dne 3. 11. 2015 podle stavu existujícího v době svého rozhodování, tedy po 30. 11. 2015, kdy již žalobce zaměstnaný nebyl; nebo zda budou trvat na posouzení formálním podle změněného stavu konstatovaného ke dni podání žádosti z 3. 11. 2015, a v tom případě měly žalobce poučit o možnosti podat za tohoto nového stavu novou žádost. Správní orgány se namísto toho rozhodly pro zužující a formalistický přístup, kvůli němuž se žalobce dostal do procesní pastí, a to jen proto, že veškeré kroky před úřadem práce činil chvályhodně rychle a že relativně uspěl v řízení u německého pracovního soudu.

[23] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že aplikace § 25 zákona o zaměstnanosti, kterou krajský soud použil ve svém rozsudku, je podle Nejvyššího správního soudu zcela srozumitelná a vychází z výkladu tohoto ustanovení respektujícího jeho účel, jak Nejvyšší správní soud požadoval již v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 6 Ads 67/2013 - 48. Není tedy ani nesrozumitelná ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ani založená na nesprávném posouzení právní otázky ve smyslu jeho písm. a).

pokračování

[24] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože nebyl v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen, takže mu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu